

ה"ט 937/08/18 - אלדד גבריאלי נגד אופיר דעדוש, חויאר קריספילו

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 937-08-18 גבריאלי נ' דעדוש ואח'

בפני	כבוד השופטת דנה עופר
המבקש	אלדד גבריאלי
נגד	
המשיבים	1. אופיר דעדוש 2. חויאר קריספילו

פסק דין פתח דבר

1. המבקש עתר למתן צו על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001, כנגד שני המשיבים.

אף המשיבים עתרו למתן צו דומה, כנגד המבקש וכנגד אחר בשם מוטי אוחנה (להלן: "אוחנה"). בקשתם נדונה במסגרת תיק ה"ט 4951-08-18. פסק דין זה ניתן ביחס לשתי הבקשות, אשר נדונו במאוחד, ביום 5.8.18.

2. המבקש הינו אחד הבעלים של חברה בשותפות "פנחס וגסטון בע"מ ושות'" (להלן: "השותפות"), שהינה מפעילת חוף אכזיב (להלן: "החוף"), על פי הסכם בינה לבין המועצה האזורית מטה אשר, מיום 18.3.18 (מב/6).

המשיבים הינם מצילים, העובדים בחוף מזה שנים (יכונן להלן: "אופיר" ו-"חויאר"). שכרם משולם להם מאז אפריל 2018 על ידי השותפות, כפי שעולה מתלושי שכר שהוצגו בפניי (מב/4).

בכל הנוגע לתנאי העסקתם של המשיבים ישנו סכסוך עבודה, הנדון בבית הדין האזורי לעבודה בחיפה (ס"ק 41120-05-18, 41249-05-18), שם הוגשה בקשה על ידי הסתדרות העובדים הכללית החדשה, נגד המועצה האזורית מטה אשר, לאכיפת הסכם קיבוצי החל על מצילי הים. עד כמה שניתן להבין מפרוטוקול והחלטת ביה"ד מיום 7.6.18 (הוגש כמוצג מש/1), הליך זה עוסק בדרישת ההסתדרות כי המשיבים יהיו מועסקים ישירות על ידי המועצה האזורית מטה אשר, בהתאם להסכם הקיבוצי, ולא על ידי השותפות המפעילה את החוף.

בהחלטה שניתנה בבית הדין ביום 7.6.18, ניתן תוקף של החלטה להסכמת הצדדים (ההסתדרות מחד והמועצה

האזורית מטה אשר מאידך) לפיה "הזכיינים... לא ידרשו מהמצילים לחתום על הסכם עבודה ולא יעמידו דרישה זו כתנאי להמשך העסקתם" וכן - "... המועצה תפעל למול הזכיינים הקיימים על מנת שישלמו למצילים את הזכויות המגיעות להם מכוח ההסכם הקיבוציים... הזכין ידאג להעביר לאלתר את תשלום השכר המגיע להם עד היום". כן משקפת החלטת ביה"ד את ההסכמה כי "אין בהסכמת הצדדים כדי לפגוע בכל טענה של מי מהצדדים ובכלל זה בשאלת קיומם או העדרם של יחסי עובד-מעביד בין המצילים לבין המועצה".

נראה כי תשלום שכרם של המשיבים על ידי השותפות נעשה בעקבות ההחלטה הנ"ל.

להשלמת התמונה יצוין, כי לפני שהתגבשה אותה הסכמה לעניין תשלום השכר הודיעו המשיבים לאחד מבעלי השותפות, כי הם אינם מסכימים לחתום על חוזה העסקה עם השותפות (מכתב המשיבים מיום 29.4.18 **מב/3**), מן הטעם שהם רואים בעצמם עובדי המועצה האזורית.

3. ביום 31.7.18 נתגלע ויכוח קשה בין הצדדים - אלדד גבריאלי (להלן: "גבריאלי") ואוחנה מצד אחד, ואופיר וחוויר מהצד האחר.

על פי טענת גבריאלי, הוא הותקף באותו יום על ידי המשיבים, וזה הרקע להגשת בקשתו למתן צו על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת, במסגרתה ביקש להורות, בין היתר, על הרחקת המשיבים מהחוף.

ביום 1.8.18 ניתן צו זמני, במעמד צד אחד, האוסר על המשיבים להטריד את המבקש בכל דרך, ליצור עמו קשר ולאיים עליו, וכן אוסר עליהם להיכנס לחוף אכזיב. איסור אחרון זה הוא העומד בלב המחלוקת בין הצדדים, שכן נוכח איסור זה, לכאורה, אין המשיבים יכולים להגיע למקום עבודתם, ועל כן עותרים הם לדחיית הבקשה ולביטול הצו הזמני. לשיטת המבקש, לעומת זאת, המשיבים ממילא מושעים מעבודתם, וזומו לשימוע בפני עוה"ד של השותפות, כך שאין להם מה לחפש בחוף אכזיב, ומכל מקום - הם אינם יכולים לשוב לעבודה.

האירוע

4. אין מחלוקת בין הצדדים על עצם קיומו של ויכוח קולני, אשר עלה לטונים צורמים ולצעקות של ממש. מכאן מתפצלות גרסאות הצדדים:

גרסת גבריאלי ואוחנה היא, שהגיעו לסוכת המצילים על מנת לשוחח עם המשיבים בעניין חילוקי דעות שנתגלעו בעקבות פעילות ימית אשר קיימה השותפות בחוף יום קודם לכן, ואשר הופסקה על פי הוראת המצילים. לאחר שנוצר ויכוח, הותקפו, לטענתם, על ידי המשיבים.

על פי עדות גבריאלי: "היו חילופי דברים ברמה אישית, אני פחות מעורב, יותר עם מוטי מאשר איתי. זה

קרה כ"כ מהר שמצאתי את עצמי פתאום מודבק לחלון, כשאחד המצילים, חוויאר, מדביק אותי לחלון, חוסם אותי להגיע למוטי, ואני רואה את אופיר נותן אגרופים על הדלת ליד מוטי. אגרופים מאוד חזקים והתחילו להיות צעקות. שאלתי למה באלימות. הסוכה היא 3.5 מטר מרובע, וזה מקום מאוד צפוף. המדרגות מאוד מסוכנות שם, יש להם שיפוע מאוד חד. תוך כדי עלה המציל השלישי, כנראה הוא היה למטה, שמו ישי. הכל היה מאוד מהר. הייתי מופתע מהאש הזאת בעיניים, לא ידעתי למה זה מופנה אלינו. אנחנו לא מכירים את השפה הזאת, זה לא תחום יריבות. אנחנו נמצאים שם מתוך אהבה. פתאום הופנתה אלינו אלימות. פחדתי להפנות את הגב שלי אליהם, כי פחדתי שידחפו אותי מהמדרגות. דחפו אותנו בכח. ניסו לזרוק אותנו למטה. אני ומוטי החזקנו בכח, כל הגב שלי שפשופים. אופיר אמר "אתה יודע מה אני מסוגל לעשות?", כל זאת תוך כדי שהם מנסים לדחוף אותנו למטה" (עמ' 3 לפרוטוקול, שורות 4-14).

גבריאלי הוסיף והעיד, כי על אף חילוקי דעות שהיו בעבר, לא נתקל בעבר בהתנהגות כזו מצד המשיבים, ועל כן הופתע מאוד מהתנהגות זו. הוגשה תלונה במשטרה. בעדותו הציג צילומים של החבלות שנגרמו בגופו (מב' 1), צילומים המתעדים כמה שפשופים על גבו של גבריאלי.

דברים דומים נשמעו מפיו של אוחנה. הלה העיד, כי גם אופיר וגם חוויאר הם חברים טובים שלו מזה שנים רבות, אלא שבמהלך הוויכוח בעניין הפעילות הימית שהופסקה יום קודם לכן הטיח אוחנה באופיר ובחוויאר כי התנהגותם אינה חברית וכי הם בגדר "בוגדים", ואז - "בשניה הזאת פשוט אופיר נכנס בו איזה שד, מאפס ל-100 בשנייה, אפילו לא שנייה, הוא הדביק אותי לדלת עם הגב שלי. הוא התחיל לתת בוקסים לדלת מעץ שמאחוריי, בכח, סנטימטרים ממני. שלושה או ארבעה אגרופים. תוך כדי שאלדד צועק לו "לא באלימות". אלדד מאוד עדין נפש. הוא באמת היה עם חוויאר בצד. תוך כדי ישי ברקוביץ, המציל השלישי, עולה למעלה. הוא קפץ על אופיר, ממש חיבק אותו, אופיר הינף אותו וזרק אותו הצדה. הסוכה מאוד קטנה. בשלב הזה אופיר נפל על אלדד, שזה הכי חרה לי. לא חשבתי שיגיע למצב הזה. אלדד נפגע הכי קשה. הוא זרק את אלדד בכל הכח והוא התגלגל על המדרגות. אני ביד אחת תפסתי את אלדד וביד שניה את הדלת. ותוך כדי הדחפות ממשיכות ואני מרגיש שעוד שניה אני נופל. זה סולם, זה לא מדרגות" (עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 8-17).

5. לעומת זאת, גרסת אופיר וחוויאר היא, כי אלימות לא הייתה, אלא ויכוח קולני בלבד, אשר במהלכו גבריאלי ואוחנה איימו עליהם בפיטורים, והדבר הוביל להתלהטות הרוחות, אך לא לתקיפה.

לטענתם, השותפות מעוניינת בהפסקת העסקתם כמצילים בחוף, משום שהם מקפידים על הוראות הבטיחות המחייבות אותם, ובין היתר אוסרים על קיומה של פעילות ספורט ימי באזור המיועד לרחצה. זו הסיבה לכך שהפסיקו את הפעילות שהתקיימה בחוף ביום שקדם לאירוע, ולטענת אופיר וחוויאר גישתם זו מקשה על השותפות, הדורשת מהם להפך את הוראות הבטיחות רק משום האינטרסים הכלכליים שלה.

וכך העיד אופיר באשר להתרחשות ביום האירוע: "לאחר שחוויאר אמר שהוא לא מוכן להכניס את

הגלשנים לשטח ובצמוד לו, ושאם הוא יביא לו אישור של המפקח, אז יהיה מוכן לדבר, אבל כרגע הוא לא מוכן לדבר. באותה העת מוטי שעמד ליד הדלת התחיל להתלהם וצעק על חוויאר "אני לא מאמין! אתה בוגד! אתם רימיתם אותי. אתם לא תהיו פה, אתם פה בזכותי. אני אראה לכם מה זה". בשלב מאוחר יותר הוא אמר לחוויאר "אני אזיין אותך בתחת". באותה העת עמדתי, נעמדתי בין חוויאר למוטי, כדי שלא תהיה אלימות. כשנעמדתי מול מוטי, הוא אמר לי "גם אתה בוגד. אתה אדאג שגם אתה לא תהיה פה". באותה העת הרגשתי כאילו הבן שלי פוגע בי. מוטי היה יותר מאח בשבילי. כשהבן שלי עושה לי בעיות בבית, לפעמים אני גם נותן מכה על השולחן. נכון שנתתי מכה על הדלת. לא נתתי אגרופים, אלא מכה מאוד חזקה על הדלת, מתוך עצבים, שכל הנושא הכספי הזה הביא את החבר הכי טוב שלי להגיד לי שאני בוגד. באותו רגע הרגשתי שהדופק עולה לי לרמות גבוהות, ניסיתי להישאר שקול וביקשתי מהם לרדת מהתחנה, אין להם מה לחפש פה, אנחנו עובדים. אלדד ירד, מוטי נשאר אוחז בדלת ובמשקוף. ביקשתי ממנו לרדת מהתחנה. ביקשתי ממוטי שוב פעם לרדת למטה, הוא מפריע לנו לעבוד. כל זה קורה בצעקות. הוא לא היה מוכן לרדת. הפעלתי כח סביר על הדלת וסגרתי את הדלת, מבלי לדחוף אף אחד. החברה' האלה ירדו במדרגות בדיוק כמו שעלו... אני וחויאר לא באנו בשום מגע ידיים. המגע היחיד שהיה לי זה עם מוטי כאשר סגרתי את הדלת. כל המטרה שלי היתה להפריד בין מוטי לחויאר, כשהיו שניהם חברים שלי באותה העת. פחדתי שבגלל ההתלהמויות והקללות הם יגיעו לאלימות פיזית" (עמ' 11 לפרוטוקול, שורות 3-25).

דברים דומים נשמעו מפיו של חוויאר. על פי עדותו, אוחנה השתמש בשפת גוף מאיימת, כאשר התקרב אליהם ואיים עליהם. הוא אישר בעדותו, כי אופיר הכה באגרופים על הקיר. עם זאת, חזר וטען, כי לא הייתה תקיפה פיזית, כי הוא עצמו לא קילל, לא איים ולא צעק, וכי לא פגע באיש ואין לו כוונה לפגוע באיש (עמ' 16, שורה 15 ואילך).

עוד יש לציין, כי חוויאר ואופיר עצמם הגישו, כאמור לעיל, בקשה למתן צו כלפי גבריאלי ואוחנה. בבקשתם טענו, כי הושמעו כלפיהם איומים, לאורך כל עונת הרחצה, בביצוע מעשה סדום (מעדותם ניתן להבין, כי מדובר, למעשה, בגידופים לשמם), אם לא יאפשרו קיום פעילות ימית בניגוד להוראות הבטיחות. בסופו של יום חזרו בהם חוויאר ואופיר מבקשתם למתן צו כנגד גבריאלי ואוחנה, ובדיון הציגו עמדתם לפיה הם אינם חוששים מפניהם, אך נזהרים מפניהם, ובכל אופן - הם מבקשים לחזור לעבודה.

6. יצוין, כי המציל ישי לא הגיע לביהמ"ש להעיד. ניתן היה להבין מהצדדים, כי שני הצדדים פנו אליו על מנת לזמנו לעדות, אולם ישי הודיע להם שהוא חולה, ואף לא הגיע לעבודה בשל כך.

עוד יש לציין, כי על פי טענות המשיבים יש בחוף מצלמות אבטחה, ועל כן יכול היה המבקש להוכיח טענתו לתקיפה באמצעות מצלמות האבטחה, אילו באמת הייתה תקיפה. עם זאת, השאלה אם האירוע צולם או לא צולם במצלמות האבטחה כלל לא נשאלה בעת שהעידו גבריאלי ואוחנה, כך שלא אוכל לקבוע אם אכן ישנם צילומים שיכולים היו לתמוך בגרסתו של צד זה או אחר.

7. מבחינה עובדתית אין קושי לקבוע, כי התקיים ויכוח קולני וטעון בתוך סוכת ההצלה, ביום 31.7.18. על כך אין כל מחלוקת.

עוד ניתן לקבוע, כי במהלך הויכוח הופעל כוח כלפי אלדד ואוחנה, ואופיר אף הודה מפורשות בהפעלת "כוח סביר", לשיטתו (עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 8-10), תוך שהוא טוען כי כמציל הוא רשאי להשתמש בכוח סביר, במצב של סכנה. אף בשיחת טלפון שקיים אופיר עם המפקח על החופים (מש/2) ציין אופיר כי "הגענו למצב שהייתי צריך להפעיל כוח סביר להוריד אותם מהתחנה, שלא יפריעו לי לעבוד" (שורות 16-17).

כמו כן ניתן לקבוע, כי כתוצאה מאותו אירוע - והפעלת הכוח הפיזי - נפגע גבריאל בגופו קלות, כאשר פגיעתו התבטאה בכמה שפשוטים בגב.

8. לאחר ששמעתי את עדויות ארבעת המעורבים באירוע, ניתן לקבוע כי התקיים בין הצדדים ויכוח מקצועי, על רקע אירועי היום הקודם, דרישת המשיבים להפסיק את הפעילות הימית במקום שבו התבצעה ודרישתם של אלדד ואוחנה לאפשר פעילות כזו בעתיד. **הויכוח המקצועי הפך במהרה לויכוח קולני, טעון וסוער, משני הצדדים, ותוך זמן קצר אף הדרדר האירוע לכדי מגע פיזי בין המעורבים השונים, הטחת אגרופים בקיר (ע"י אופיר), והוצאתם של גבריאל ואוחנה בכוח מסוכת המצילים.**

כאן המקום לציין, כי לא השתכנעתי כי ננקטה כלפי המשיבים שפה מאיימת, במובן של איומים אלימים אשר מפניהם נאלצו המשיבים להתגונן בדרך של הפעלת "כוח סביר". אף אם הוטחו במשיבים מילים קשות ("בוגדים"), ואף אם כחלק מהוויכוח עלה נושא פטוריהם מהעבודה, לא השתכנעתי כי נוצר מצב אשר חייב הפעלת כוח.

השתכנעתי כי בין הצדדים נוצרה מתיחות של ממש, לאורך חודשי ההעסקה של המשיבים על ידי השותפות. מתיחות זו נוצרה גם על רקע חילוקי דעות מקצועיים ואינטרסים מנוגדים (ביחס לשאלה היכן ניתן והיכן אסור לקיים פעילות ספורט ימי), וגם על רקע קיומם של הליכים משפטיים בנושא תנאי העסקתם של המשיבים (הימנעותם לחתום על הסכמי עבודה עם השותפות; דרישתם להעסקה על ידי המועצה האזורית; הליך משפטי אשר התנהל כנגד המועצה האזורית ואשר בסיומו הושגה הסכמה זמנית לתשלום שכרם של המשיבים על ידי השותפות). **מתיחות זו שבין הצדדים היא הרקע להתלהטות הרוחות והיא הסיבה שבעטייה הפכו המשיבים עד מהרה דיון בנושא פעילות ימית בחוף לאירוע סוער ואף אלים.** אירוע זה לא אפיין את יחסי העבודה שהיו בין הצדדים עד לאותו יום.

המסגרת הנורמטיבית

9. חוק מניעת הטרדה מאיימת נועד "**להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או**

בגופו, בידי אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו", לשון סעיף 1 לחוק.

"הטרדה מאיימת" מוגדרת בסעיף 2 לחוק כ"הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

מעצם הגדרתה, הטרדה מאיימת היא כזו הטומנת בחובה שני יסודות, האחד - מבוסס על אירועי העבר, והאחר - צופה פני עתיד. במלים אחרות, הטרדה מאיימת מתקיימת כאשר התקיים בעבר אירוע של הטרדה או איומים, בנסיבות שבהן קיים בסיס להניח, כי האירועים יחזרו בעתיד.

עם זאת, הסמכות ליתן צו למניעת הטרדה מאיימת קבועה בסעיף 4 לחוק, אשר קובע, למעשה, שני "מסלולים" למתן צו כאמור: הראשון מתקיים כאשר ביהמ"ש נוכח כי התקיימה "הטרדה מאיימת" כהגדרתה בסעיף 2 לחוק (דהיינו, יסוד העבר והיסוד הצופה פני עתיד, גם יחד); ואילו המסלול השני מתקיים כאשר הוכחה פגיעה בגופו של אדם בעבר, אף מבלי שיתקיים אותו יסוד צופה עתיד.

בהתאם להוראות החוק, פגיעה בגופו של אחר בסמוך לפני הגשת הבקשה, מהווה עילה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, וכך קובע סעיף 4(ב) לחוק:

"נוכח בית המשפט כי אדם התנהג או פגע באחר כאמור בפסקאות (1) או (2), רשאי הוא להורות לאותו אדם בצו להימנע מעשות מעשה מן המעשים המפורטים בסעיף 5(א)(1) עד (6):

(1) התנהגותו של האדם, לרבות התנהגות כאמור בסעיף קטן (א), נותנת בסיס סביר להניח, כי הוא מהווה סכנה גופנית ממשית לאדם אחר או כי הוא עלול לבצע בו עבירת מין;

(2) סמוך לפני הגשת הבקשה פגע בגופו של אדם אחר, ביצע עבירת מין באדם אחר או כלא אדם אחר שלא כדין".

במלים אחרות, כאשר הוכח קיומו של אירוע אלים אשר במסגרתו פגע אדם באחר, בסמוך לפני הגשת הבקשה, רשאי ביהמ"ש ליתן צו למניעת הטרדה מאיימת, אף אם לא מתקיים החשש להמשך הפגיעה בעתיד.

סבורני כי כזה הוא המקרה שלפניי: הוכח, כאמור, קיומו של אירוע, אשר במסגרתו נפגע המבקש בגופו, כתוצאה ממעשי המשיבים. אירוע זה, כשלעצמו, מקים עילה למתן צו על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת, בהתאם לסעיף 4(ב)(2).

על אף האמור לעיל, עצם מתן הצו, כמו גם תוכן הצו ותקופתו, נתונים כולם לשיקול דעתו של ביהמ"ש. החוק נוקט לשון "רשאי", משמע - גם בנסיבות שבהן נוכח ביהמ"ש בדבר קיומה של עילה למתן צו כאמור, נדרש בית המשפט להפעיל את שיקול דעתו, ולבחון היטב את הצורך במתן צו על פי החוק.

מן הכלל אל הפרט

10. לאחר ששקלתי, בנסיבות המקרה דנן, האם קיימת הצדקה למתן צו על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת, הגעתי לכלל מסקנה, כי אין מקום להפעיל את סמכות ביהמ"ש במקרה דנן, ולהלן אפרט את נימוקיי.

ראשית יש לציין, כי אמנם הוכחה פגיעה בגופו של גבריאלי, אך מדובר, כאמור, בשפשופים, אשר ככל הנראה נגרמו בשל החיכוך בין גופו לבין מדרגות הסוכה או קירות הסוכה. מבלי להקל ראש באותה פגיעה, חלילה, אשר נוצרה בשל דחיפתו של גבריאלי והוצאתו בכוח מחוץ לסוכת המצילים, הרי שמדובר בפגיעה שהינה תוצאה עקיפה של אותו ויכוח קולני, סוער וטעון, אשר במסגרתו נעשה שימוש בכוח מסוים. אף גבריאלי ואוחנה לא העידו כי המשיבים היכו אותם, אלא כי הדפו אותם ודחפו אותם אל מחוץ לסוכה, תוך שגבריאלי ואוחנה נאבקים על מנת למנוע זאת.

אדגיש, אין הצדקה לכך שוויכוח מקצועי, טעון ומתוח ככל שיהיה, יהפוך לתגרת ידיים, דחיפות וצעקות, הטחת האגרופים בקיר וכדומה. אך יש לבחון גם את אותה עילה לפיה אדם "פגע בגופו של אדם אחר" על רקע הנסיבות הכלליות, וכאשר אני לוקחת בחשבון את כלל ההתרחשויות באותם רגעים של ויכוח סוער, הרי שאמנם קמה עילה על פי סעיף 4(ב)(2) לחוק, אך עצמת העילה אינה גבוהה.

שנית, המשיבים הם מצילי ים ותיקים, עובדים באותו חוף מזה שנים רבות. כנגד שניהם לא הועלתה אף טענה בדבר התנהגות אלימה בעבר, ומדובר באירוע נקודתי שהתלהט ויצא מכלל שליטה, על רקע סכסוכים מקצועיים ותחושת המשיבים כי המשך העסקתם במקום - בסכנה. אף שנטען ביחס לחוויאר כי בעבר ריצה עבודות שירות (והוא אישר זאת בעדותו) אין בכך כדי ליצור, מניה וביה, הנחה כי חוויאר הוא אדם שהאלימות היא דרכו. לא כך התרשמתי ממנו, ולא כך התרשמו ממנו גבריאלי (בחודשי ההיכרות עמו) ואוחנה (לאחר חברות בת שנים). ביחס לאופיר - אין כל טענה מהסוג הזה, ועל פני הדברים נראה כי מדובר במציל ותיק, ללא דופי.

שלישית, ואולי אף העיקר, התרשמתי כי הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת נועדה, בעיקרה, על מנת להרחיק את המשיבים מעבודתם כמצילים בחוף אכזיב. אלא שנושא יחסי העבודה, עצם המשך ההעסקה, זהות המעסיק, תנאי העבודה והאופן שבו תתבצע - כל אלו חורגים מההליך שננקט כאן, על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת, וטעונים הסדרה במישור יחסי העבודה, בהסכמה או שלא בהסכמה, ותוך נקיטת הליכים משפטיים מתאימים, במידת הצורך.

אין לאפשר שימוש בצו למניעת הטרדה מאיימת כדי להשיג מטרות זרות.

הרחקת המשיבים ממקום עבודתם על דרך של צו על פי החוק האמור אשר יאסור עליהם להיכנס לחוף, אינה ראויה בנסיבות דנן, כאשר בידי המבקש לנקוט כל הליך וכל אמצעי חוקי על מנת להסדיר את יחסי העבודה, לרבות הבאתם לכדי סיום.

לא התרשמתי כי המבקש חושש שהמשיבים מתכוונים לפגוע בו. לא למותר לציין, כי על פי התרשמותי, אין למשיבים כוונה כזו. האירוע - שאכן התרחש - ביום 31.7.18, אינו כזה המקים חשש מפני הישנות מעשי אלימות בעתיד, באופן המצדיק עשיית שימוש בסמכותו של בית המשפט על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת. עסקינן באירוע נקודתי, שאמנם לא צריך היה לקרות ולהתדרדר בצורה מכוערת כפי שארע, אך אינו מאפיין את המשיבים בדרך כלל, ואינו מלמד על חשש להישנות המקרה בעתיד.

רביעית, לא מצאתי כי קיים צורך בהרחקתם של המשיבים מהחוף, כטענת ב"כ המבקש, על מנת למנוע פרובוקציות בין המשיבים לבין מי שהחליפם בסוכת ההצלה לאחר שהושעו מעבודתם והוצא הצו הזמני. עצם התרחשות האירוע מיום 31.7.18 אינו מלמד על כוונה של המשיבים ליצור פרובוקציה שכזו במקרה של פיטורים, ואין בו כשלעצמו כדי להצדיק מתן צו להרחקה מהחוף.

לא למותר לציין, כי חוק מניעת הטרדה מאיימת יוצר שני מדרגים של איסורים אשר ביהמ"ש רשאי להורות עליהם - אלו הקבועים בסעיפים 5(א)(1) עד (4), שעניינם מניעת אינטראקציה בין הפוגע לבין הנפגע, ואלו הקבועים בסעיפים 5(א)(5) ו-6), שעניינם הרחקה ממקומות מסוימים, והחזקת נשק. הקבוצה השנייה של האיסורים ננקטת במקרים החמורים יותר, כאשר ביהמ"ש מוצא יסוד להניח קיומו של חשש לפגיעה עתידית. אכן, גם סעיף 4(ב)(2) חל על קבוצת האיסורים השנייה, ובמקרים שבהם הוכחה עילה על פי סעיף זה רשאי ביהמ"ש גם להורות על הרחקתו של הפוגע ממקומות שונים שבהם נמצא הנפגע דרך קבע; אלא שדווקא הנימוק שהעלה ב"כ המבקש בדבר מניעת מהומות בחוף, ולאו דווקא כלפי המבקש אישית, מעלה כי אין הצדקה למתן איסור כזה בנסיבות דנן.

11. ודוק. אין לקרוא אל תוך פסק דין זה את מה שלא נאמר בו.

במיוחד אני רואה לנכון להבהיר, כי אין באי-מתן הצו כדי להביע עמדה כל שהיא, או כדי לתת היתר כל שהוא, לחזרת המשיבים לעבודתם כמצילים בחוף אכזיב. נושא זה של יחסי העבודה, כאמור, חורג מההליך הנוכחי.

כפי שעלה בדיון שהתקיים, המשיבים זומנו לשימוע, אשר יתכן כי כבר התקיים (ביום 7.8.18 - לפי **מב/8**) ואיני יודעת מה היו תוצאותיו וכיצד הסתיים, אם הסתיים. ברור, עם זאת, כי השאלה אם המשיבים רשאים או שאינם רשאים לחזור לעבודתם כמצילים איננה השאלה העומדת על הפרק כאן, ודחיית הבקשה ואף ביטולו של הצו

הזמני מיום 1.8.18 אין בהם משום אמירה כי המשיבים רשאים לחזור לעבודה.

סוף דבר

12. **אני רואה לנכון לדחות את הבקשה.**

מצאתי, כאמור, כי בנסיבות העניין מתן צו על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת אינו מוצדק. חילוקי דעות על רקע יחסי העבודה יוסדרו במישור דיני העבודה, ולא תוך שימוש בחוק מניעת הטרדה מאיימת דווקא.

לאור האמור לעיל, **הצו הזמני מיום 1.8.18 - מבוטל.**

13. על אף התוצאה, לא ראיתי לנכון לחייב את המבקש בהוצאות המשיבים.

לא מצאתי כי הבקשה הייתה קנטרנית (לשון סעיף 9 לחוק). הבקשה הוגשה על רקע אירוע שאכן התרחש, ועם זאת מצאתי כי אין הצדקה למתן צו, בהתאם לאמור לעיל. בנסיבות אלו, יישא כל צד בהוצאותיו.

14. בנוסף, **אני מורה על מחיקת הבקשה שהוגשה בתיק 4951-08-18**, וזאת לאחר שהמבקשים שם (קרי - המשיבים) חזרו בהם מבקשתם. אף זאת, ללא צו להוצאות.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

תשומת לב המזכירות לכתובת המשיבים כמפורט בהחלטה מיום 5.8.18, עמ' 21.

המזכירות תודיע טלפוני לשני הצדדים כי ניתנה החלטה.

ניתנה היום, כ"ח אב תשע"ח, 09 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.